

ת"ד 5434/08/14 - מדינת ישראל נגד יעל אהרן

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

ת"ד 5434-08-14 מדינת ישראל נ' אהרן
בפני כבוד השופט נאיל מהנא

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

יעל אהרן

הנאשמת

הכרעת דין

אני מזכה את הנאשמת מחמת הספק מהעבירות המיוחסות לה בכתב האישום.

האשמה ומהלך הדיון

1. כנגד הנאשמת הוגש כתב אישום המייחס לה עבירות של **נהיגה בקלות ראש**, עבירה על סעיף 62(2) לפקודת התעבורה [נוסח חדש] תשכ"א- 1961 (להלן: "**פקודת התעבורה**"); **מהירות בלתי סבירה בתנאי הדרך**, עבירה על סעיף 51 לתקנות התעבורה, תשכ"א - 1961 (להלן: "**תקנות התעבורה**"); **סטייה מנתיב נסיעה**, עבירה על תקנה 40(א) לתקנות התעבורה; **נהיגה משמאל לקו הפרדה רצוף בדרך**, עבירה על סעיף 36(ג) לתקנות התעבורה.
2. על פי המתואר בכתב האישום, ביום 03.12.13 בסמוך לשעה 20:45 נהגה הנאשמת ברחוב עקיבא אזולאי מכיוון גבעת שאול לכיוון גינות סחרוב בירושלים. עת הגיעה הנאשמת בסמוך לעקומה חדה ימינה נהגה ברשלנות בכך שנהגה במהירות בלתי סבירה, סטתה שמאלה, חצתה קו הפרדה רצוף והתנגשה חזיתית באוטובוס נהוג בידי נירוך רושדי שנסע בכיוון הנגדי (להלן: "**נהג האוטובוס המעורב**").
3. נטען בכתב האישום כי רשלנות הנאשמת מתבטאת בכך שנסעה במהירות בלתי סבירה לתנאי הדרך (גשם ראשון, כביש רטוב) סטתה וחצתה קו הפרדה רצוף וגרמה לתאונת דרכים בה נחבלה הנאשמת וכלי הרכב המעורבים בתאונה נזוקו.
4. בתשובתה לאישום כפרה הנאשמת באחריותה לתאונה.

הראיות

5. מטעם המאשימה העידו **רס"מ דוד עופר** השוטר אשר גבה הודעות מהנאשמת (ת/1) מהנהג האוטובוס המעורב (ת/11) ומהעדה **הגב' דפנה מגדלשטם מנור** (להלן: "**העדה**") (ת/10); **רס"ב דוד בן זקן**, בוחן התנועה שערך את המסמכים הבאים: דו"ח בוחן (ת/3) תרשים (ת/4) סקיצה (ת/5) פענוח דיסקת טכוגרף (ת/6) טכוגרף שנתפס מהאוטובוס (ת/7) ולוח תצלומים (ת/8) (להלן: "**הבוחן**"); **רס"ר יניב יוסף** המתנדב אשר הגיע למקום בעקבות קריאה שהתקבלה במוקד וערך דו"ח פעולה (ת/9); **העדה** שנסעה במקום לאחר התרחשות התאונה והחליקה ופגעה ברכב הנאשמת לאחר התרחשות התאונה.

6. **מטעם הנאשמת** העידה הנאשמת בעצמה, **ואביה מר אהרון אחינועם** אשר הגיע לזירת התאונה מיד לאחר התרחשותה וצילם תמונות (נ/1) (להלן: "**אביה של הנאשמת**").

גדר המחלוקת

7. אין מחלוקת כי הנאשמת סטתה מנתיב נסיעתה ובשל כך נגרמה תאונת הדרכים. המחלוקת היא בשאלה האם כטענת הנאשמת, כתם שמן אשר היה בכביש הוא זה שגרם לאיבוד השליטה ברכב וכתוצאה מכך לתאונת הדרכים, או כטענת המאשימה שהתאונה נגרמה עקב רשלנותה של הנאשמת המתבטאת בכך שסטתה מנתיב נסיעתה מאחר שנהגה במהירות בלתי סבירה לתנאי הדרך (גשם ראשון כביש רטוב).

דין והכרעה

הסיבה שהיוותה הגורם לסטיית הנאשמת מנתיב נסיעתה

כלל הדרך - נהג שסטת מנתיבו חזקה שהתרשל

8. אין מחלוקת לעניין האופן בו אירעה התאונה. בהתאם למתואר בכתב האישום, רכב הנאשמת סטה מנתיבו שמאלה, חצה קו הפרדה רצוף והתנגש חזיתית באוטובוס שנסע בנתיב הנגדי.

9. הלכה פסוקה היא שסטיית נהג מנתיב נסיעתו יש בה משום הוכחה לכאורה לרשלנות נהיגתו. עתה, מוטל על הנאשמת הנטל להוכיח כי לא התרשלה אלא גורם אחר שלא בשליטתה גרם לסטייה.

10. יפים לענייננו דברי בית המשפט ע"פ (י-ם) 1713/93 **בוקובזה נ' מ"י** (פורסם בנבו, 07.06.93):

"אכן אין בהחלטה על הכביש כשלעצמה כדי להוכיח רשלנות, אולם אין להשוות החלטה למעבר לצידו השני של הכביש והתהפכות בצד שמאל של הכביש. נהיגה כדין ובזהירות הראויה היא בצידו הימני של הכביש, ועצם המעבר המוכח לצד שמאל יוצר ראיה לכאורית בדבר נהיגה שלא בדרך הזהירה. החובה להוכיח את האשמה מעל לכל ספק סביר רובצת לעולם על התביעה, אך כאשר מוכחת נהיגה החוצה את הכביש מימין לשמאל, כפי שאירע כאן, נוצרת הוכחה לכאורה לנהיגה חסרת זהירות. בכך יוצאת התביעה חובת השלב הראשון של הבאת הראיות. מעתה עברה חובת ההוכחה לנאשם (החובה מס' 2 בדברי השופט אגרנט (כתוארו אז) בע"פ 28/49, זרקא נ. היועץ המשפטי, פד"י ד', 504, 523). הנאשם מצידו יכול להמציא עדות מטעמו הסותרת את הראיה לכאורה של נהיגה בלתי זהירה, בניגוד

לכל כיוון ואופן מותרים

(ראו גם: ע"א 446/82 בלגשווילי (בר-ריס) נ' אלגבארין, פ"ד מב(2) 737).

11. מהו הנטל הראייתי המוטל על הנאשמת בנסיבות דנן. בית המשפט קבע כי: **"שאלת המפתח הנה, אפוא, האם עלה בידי המערער לבקוע סדק, ולו ברמה של ספק סביר, במסקנה הנסיבתית, לפיה תאונת הדרכים שבה היה מעורב, נגרמה בשל התרשלותו"** (ע"פ (י-ם) 9006/05 ירון נ' מ"י (פורסם בנבו, 17.04.05).

12. בענייננו, עולה השאלה האם הנאשמת הרימה את הנטל המוטל עליה להוכיח מהן הנסיבות בעטיין סתתה. לאמור, האם טענת הנאשמת לפיה כתם שמן על כביש הוא זה שגרם לתאונה יש לה תמיכה בחומר הראיות. כבר עתה אציין, כי הגעתי למסקנה כי הנאשמת עמדה בנטל זה ואף עדותה של עדת המאשימה תומכת בגרסתה כפי שיוסבר להלן.

13. העדה מטעם המאשימה מסרה בעדותה כי היא נסעה בכיוון נסיעת הנאשמת והגיעה לזירה לאחר התרחשות התאונה ובאותו מקום החליקה ופגעה ברכב הנאשמת. העדה נחקה תחת אזהרה במשטרה ומסרה כי **"הכביש היה רטוב ושמוני הרכב החליק ולא היה לי שליטה עליו"** (ת/10, ש' 7) עוד מסרה העדה בחקירתה במשטרה כי לאחר מכן שפכו חול על הכביש לא רק במקום התאונה אלא גם בירידה מכיוון נסיעתה **"...קרוב למכונית שפגעתי בה היה שמן ולאחר שהבוחן היה במקום התאונה שפכו (צ.ל- שפכו) שם חול על הכביש לא רק במקום התאונה גם בירידה מהיכן שאני הגעתי"** (ת/10, ש' 27-28).

14. הנאשמת פונתה מזירת התאונה באמבולנס לבית החולים, ומספר ימים לאחר מכן, היא נחקרה במשטרה לגבי נסיבות התאונה. אמנם הנאשמת לא מסרה בעדותה במשטרה דבר אודות כתם השמן אך תמוהה בעיני מדוע היא לא נשאלה על כך בעקבות הדברים שמסרה העדה. השוטר אשר גבה את הודעתה במשטרה, נשאל מדוע לא מצא לנכון להפנות שאלה זו לנאשמת בעת חקירתה והשיב **"אולי היא לא קשורה לכתם השמן"** (עמ' 3, ש' 19). תשובה זו יש בה בכדי לעורר פליאה רבה שכן מטרת החקירה הינה להגיע לחקר האמת ולכן היה ראוי לעמת את הנאשמת עם גרסת העדה שנחקרה לפניה.

15. עוד ובנוסף, בוחן התנועה העיד כי הגיע לזירת התאונה בשעה 21:55 כלומר, כשעה לאחר התאונה. מחקירתו הנגדית של הבוחן עלה כי עת הגיע לזירת התאונה הוא ערך את הסקיצה (ת/5) עליה ביסס את הדו"ח (ת/3) שערך כשבוע לאחר מכן.

הבוחן העיד כי אמנם הוא לא ציין בסקיצה שערך במקום דבר לגבי בדיקתו אם קיים כתם שמן או לאו אולם, לטענתו, הא ביצע בדיקה זו ובהתאם לזיכרונו ציין זאת בדו"ח הבוחן שערך כשבוע לאחר מכן (עמ' 5, ש' 19-26).

הבוחן העיד כי בתקופת החורף הוא מטפל ב 3-4 תאונות במהלך שבוע. בנסיבות אלה, אני סבור שמתעורר ספק שמא הבוחן לא שם ליבו לכתם השמן שהיה בכביש או שמא בחלוף הזמן מאז קרות התאונה ועד להגעתו של הבוחן למקום יכול היה ומצב זירת התאונה השתנה וזאת כתוצאה מהגשם שירד באותה עת והחול שפוזר במקום. תמיכה לכך ניתן למצוא בעדות העדה מטעם המאשימה וכן בעדותו במשטרה של נהג האוטובוס המעורב וכן

בתמונות שצולמו על ידי אביה של הנאשמת. ואסביר:

16. העדה מסרה כבר בחקירתה במשטרה כי היה כתם שמן על הכביש ולאחר מכן פוזר חול במקום. העדה הסבירה בחקירתה בבית המשפט כי היא אמנם לא ירדה מהרכב על מנת לבחון מצב הכביש אך היא הרגישה שמחליקה וכתוצאה מהשמן ואף ראתה כי מפזרים חול על הכביש לאחר מכן. העדה נתבקשה להתייחס לכך שהשטרים העידו שלא היה שמן על הכביש ולא פוזר חול, והיא השיבה: **"שקר. כן פיזרו"** (עמ' 13, ש' 22). העדה אישרה כי היא זוכרת בוודאות שהגיעה משאית למקום ופיזרה חול על הכביש מכיוון הנסיעה ממנו הגיעה **"...המשאית פיזרה חול, הם הגיעו מלמטה ובפירוש פיזרו חול"** (עמ' 13, ש' 24; ש' 27-28). על כך חזרה העדה בחקירתה החוזרת ואישרה כי היא ראתה את המשאית מפזרת חול ואף אמרו לה שזה בגלל שמן (עמ' 14, ש' 7-12).
17. תמיכה נוספת לעדותה זו של העדה ניתן למצוא בתמונות שצולמו מהזירה על ידי אביה של הנאשמת (נ/1) אשר הגיע למקום מיד לאחר התרחשות התאונה. מהתמונות עולה כי ישנו חול מפוזר על פני הכביש ואין ספק כי תמונות אלה צולמו מיד לאחר התאונה לאור הממצאים בזירה אשר תואמים את מצב הרכבים בתמונות שהוגשו על ידי הבוחן.
18. יתרה מזאת, בהתאם לעדותו של נהג האוטובוס המעורב פרט לרכבה של הנאשמת ורכבה של העדה היה רכב נוסף אשר החליק במקום לאחר התרחשות התאונה אולם הוא המשיך בנסיעה (ת/11, ש' 10-13).
19. לאור כל האמור, העובדה שרכבים אחרים החליקו במקום וכן העובדה שבהתאם לראיות אכן פוזר חול במקום לאחר התרחשות התאונה יש בכך בכדי לבקוע ספק, ולו ברמה של ספק סביר, במסקנה הנסיבתית, לפיה תאונת הדרכים שבה היתה מעורבת הנאשמת, נגרמה בשל התרשלותה שכן קיימת אפשרות שהתאונה נגרמה כתוצאה מכתם שמן שהיה בכביש.
20. בנסיבות אלה, אני קובע כי עלה בידי הנאשמת להעלות ספק סביר בדבר אשמתה בהתרחשות התאונה. ויפים לענייננו דברי בית המשפט שנקבעו בע"פ (י-ם) 6260/02 ציון נ' מ"י (פורסם בנבו, 31.07.02) לפיהם: **"אם עלה בידי הנאשם לספק הסבר סביר, שיש לו אחיזה בחומר הראיות - אף אם בית המשפט אינו יכול להכריע בנכונותם של הדברים, בבחינת הוכחת חפותו - שומה עליו לזכותו בדין, ולו מחמת הספק. ההרשעה תתקיים אפוא, רק במקרה שבו העובדות אינן מתיישבות עם מסקנה רציונאלית אחרת מזו המובילה להרשעה, ולאחר שכל הסברי הנאשם לחפותו נדחו כליל"**.
21. ניתן היה לסיים את הכרעת הדין ע"י קביעה שכתם השמן הוא זה שגרם לסטייה, אולם יש לבדוק בכל זאת האם מהירות הנסיעה של הנאשמת הייתה בלתי סבירה לתנאי הדרך.

האם הנאשמת נהגה במהירות סבירה לתנאי הדרך

22. לעניין המהירות הסבירה קובעת **תקנה 51 לתקנות התעבורה** את הדברים הבאים:
"לא ינהג אדם רכב אלא במהירות סבירה בהתחשב בכל הנסיבות ובתנאי הדרך והתנועה בה, באופן שיקיים בידו את השליטה המוחלטת ברכב".

לאמור, היה על הנאשמת לנהוג במהירות סבירה, המתאימה לתנאי הדרך והתנועה בה באופן שיקים בידה את השליטה המוחלטת ברכב.

23. בהתאם לעדות הבוחן המהירות המותרת במקום הינה 50 קמ"ש. אין מחלוקת כי באותו יום ירד גשם והכביש היה רטוב. הבוחן הגיע למסקנה כי מהירות נסיעתה המינימלית של הנאשמת היתה 29.2 קמ"ש, כלומר פחות מהמהירות המותרת. יחד עם זאת, הבוחן הסביר בעדותו בבית המשפט כי מהירות זו הייתה בלתי סבירה מאחר והיא איבדה שליטה בעקומה שכן לגרסתו אם רכב נכנס לעקומה, מאבד שליטה וסוטה שמאלה, הסיבה לכך היא בהכרח מהירות בלתי סבירה (עמ' 4, ש' 26 - 28).

24. מעדותו של הבוחן עולה כי מהירות נסיעתה המינימלית של הנאשמת נקבעה על ידו על סמך סימני הבלימה. כאשר נשאל הבוחן האם "**קיימת אפשרות שרכב מחליק בירידה ואז המהירות מתגברת**", השיב: "**ברגע שאתה בולם הרכב מאט, הגלגלים ננעלים והאוטו מחליק ואז הוא בתאוצה**" (עמ' 6, ש' 13-14).

25. שילוב העדויות ביחד עם הממצאים בשטח מעלים כי הנאשמת נסעה במהירות שהיא פחותה מהמהירות המותרת ואף לא ניתן לקבוע באופן חד משמעי כי מהירות הנסיעה שבה נסעה, היתה בלתי סבירה.

26. בנסיבות אלה, הגעתי למסקנה כי לא ניתן היה לקבוע ממצא ביחס למהירות נסיעת הנאשמת וכמו כן, אין לקבוע כי מהירות נסיעתה חרגה מהמהירות המותרת במקום או שהייתה בלתי סבירה לתנאי הדרך.

סוף דבר

אני מזכה את הנאשמת מכל העבירות המיוחסות לה בכתב האישום.

ניתנה היום, ט' סיוון תשע"ו, 15 יוני 2016, במעמד הנוכחים.